

de bortfulgtes Vedkommende — har været 10 Aar, Gennemsnitsvarigheden af de fremmede kun 5 Aar, og naar vi saa se hen til, hvad Salgsprisen var, saa var den affurat det samme for de danske Heste som for de fremmede, nemlig 223 Kr. for hver. Dette forekommer mig at tyde bestemt paa, at der maa være solidere Stof i de danske Heste, de maa være mere i Stand til at holde ud end de andre. Jeg fortaar jo meget godt, at andre Hensyn ogsaa maa tages, ogsaa det, som den ærede Minister nævnte, men jeg vil haabe, at Ministeren bestandig beholder Øjet aabent for Betydningen af, at man saa snart som muligt gaar over til at forsyne sig med Heste her fra Landet. Den ærede Minister sammenstillede Brevduer og Cykler. Det synes jeg, er en overmaade tvungen og unaturlig Sammenstilling; jeg kan ikke se, at det, at menige ved at saa Cykler bedre kunne benyttes til Ordonnansstjeneste, skulde kunne være et Argument for, at vi saa ogsaa maatte have Brevduer. Det, maa jeg tilstaa, gaar over min Forstand. Den ærede Minister bemærkede jo i øvrigt, at denne Udgift blev afholdt af Konto O. „Uforudsete og ubestemte Udgifter“, og da Kontoen hidtil har kunnet slaa til, lad os saa haabe, at den ogsaa vil kunne gøre det i det kommende Finansaar.

De primitive Forhold paa Bornholm mente den ærede Minister ikke, der var Grund til at paaberaabe sig som Argument. Jeg vilde ikke dermed sige noget, som i mindste Maade kunde være krænkende for en Bornholmers Selvfølelse, jeg har saa megen Sympati for det Folkefærd, som nogen kan have, paa Afstand da . . . (En Stemme: Kun paa Afstand?) . . . Ja, kun paa Afstand, for jeg har ikke boet derovre, men jeg har kendt adskillige Bornholmere, og efter det Kendskab, jeg derved har faaet til dem, kan jeg ikke sige andet, end at jeg sympatiserer med dem; deres Historie er jo ogsaa meget sympatetisk, og jeg har derfor ikke villet sige noget som helst, der kunde være ubehageligt for Bornholmerne. Jeg har kun villet sige, at i de militære Forhold paa Bornholm, som jeg ganske rigtig betegnede som primitive, kan der ikke være Brug for store samlede Øvelser med Artilleri og Kavalleri; det vil alligevel ikke saa nogen Art, hvor der kun er saa lille en Styrke; derfor har jeg ikke kunnet se, at der skulde være saa væsentlige Grunde, der talte imod, at man fulgte den hidtidige Fremgangsmaade og Lod Rykteriet og Artilleriet i stiftesvis benytte Hestene. Jeg skal endnu kun bemærke, at Udvalget har vist sin Sympati for den bornholmske Væbning ved i forholdsvis større Omfang end paa andre

Punkter i det krigsministerielle Budget at gaa til ny Bevillinger der. — Hvad Fælleshusholdningerne angaar, anerkender jeg den ærede Ministers Udtalelser derom; jeg mener, at Udvalget kan være tilfreds med dem og altsaa kan anfse Forudsaetningen for Bevillingens Givelse for opfyldt. Den ærede Minister fremkom med en Række Udtalelser om Gendarmeriet, som jeg ikke kan nægte, undrede mig meget. Jeg troede nu ærlig talt, at vi skulde lade Gendarmene ligge. Jeg synes, Regeringen selv ikke har vist saa overdreven stor Tro paa denne Institutions Livsvarighed ved den Maade, hvorpaa den det sidste Aar har handlet med den, og som jeg selvfølgelig ellers ikke kan have noget at indvende imod. Det syntes, som om denne Institution fra Regeringens Side var dømt til en langsom Dødsen, og jeg blev derfor i høj Grad forbauset ved i Forbindelse med denne Praksis at høre et saa vældigt Forsvar for Institutionen som det, den ærede Krigsminister fremsatte. Det var saa store Ord, at jeg tror den ærede Minister skal have Banskælighed ved at hævde dem. Den ærede Minister sagde for det første, at der ikke var saa populære Folk i Landet som Gendarmene, det viste sig bedst ved de kraftige Beklagelser, som kom fra forskellige Sider, naar en Gendarmeristation blev taget bort. Ja, den højtærede Minister ved jo bedre end jeg, paa hvad Maade Gendarmene kom til Verden: de kom til Verden som en Art Parti-Demonstration, tør jeg maaste kalde det. De kom til Verden, den Gang de to politiske Partier stod paa den Maade over for hinanden, at den høje Regering frygtede for, at Befolkningens Misfornøjelse skulde give sig et alvorligt Udslag. Det var altsaa et Kampmiddel, som Regeringen anvendte over for sine Modstandere og et Bestærmelsesmiddel for den selv og dens Parti. Hvorvidt der var Grund til at gaa til noget saadant, hvorvidt et saadant Bestærmelsesmiddel virkelig var nødvendigt, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa her; men herved kom Gendarmene ind i Befolkningen som Forsvarere for et bestemt politisk System og blev selvfølgelig derfor hilste varmt velkommen af Tilhængerne af dette politiske System, som den ærede Krigsminister jo er en af Førerne og en af de vigtigste Haandhævere af; og det kan derfor naturligvis ikke undre nogen, at Tilhængerne af dette System og navnlig af de ivrigste og hidstigste af dem hænge ved Gendarmene, som de betragte som Rød af deres Rød og Blod af deres Blod og nødig ville have, at de skulle rives fra dem. Men jeg tror ikke, det er den almindelige